

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Узп 228/2021
06.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Гордане Комненић, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ...,, чији је пуномоћник Душан Мијатовић, адвокат из ...,, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда, Одељења у Нишу П-7 Ув 137/21 од 28.05.2021. године, са противном странком Комисијом за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије, у предмету преноса регистрације назива националног интернет домена, у нејавној седници већа одржаној дана 06.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** решење Управног суда, Одељења у Нишу П-7 Ув 137/21 од 28.05.2021. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним решењем одбијен је приговор подносиоца захтева изјављен против решења Управног суда 19 У 3954/21 од 02.03.2021. године, којим је, на основу члана 26. став 1. тачка 2) Закона о управним споровима, одбачена тужба подносиоца приговора поднета преко пуномоћника дана 26.02.2021. године, ради поништаја одлуке Привредне коморе Србије, Комисије за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије број ТД-2/20 од 10.02.2021. године, са разлога што оспорена одлука не представља акт у смислу одредбе чл. 3. и 4. Закона о управним споровима.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона и других прописа и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, подносилац истиче да је Управни суд побијану одлуку донео без одржавања јавне расправе, притом не дајући посебне разлоге због којих јавну расправу није одржао. Сматра да је оваквим поступањем повредио члан 33. став 3. Закона о управним споровима, као и право на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, односно право на одбрану правних интереса, изношење доказа. Такође наводи да у образложењу побијаног решења суд није оценио ниједан навод тужбе чиме је повредио право подносиоца овог захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено Уставом, као и право на судску заштиту

прописану чланом 22. Устава Републике Србије. Истиче да у конкретном случају треба имати у виду да је одлука коју је донео тужени орган коначна, јавна исправа донета на основу подзаконског акта и то на основу јавних овлашћења која су туженом пренета ради одлучивања. Наводи да Привредна комора Србије – Комисија за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије, на основу одредбе члана 12. ст. 1. и 2. Закона о привредним коморама врши јавна овлашћења у решавању доменских спорова, утврђена Законом о привредним коморама са којих разлога оспорени акт представља појединачни правни акт који има решавајући карактер. У прилог овој тврдњи истиче да се увидом у поуку о правном леку побијане одлуке јасно види да је наведена одлука коначна и да против ње нема места жалби. Против коначних одлука није могуће изјавити правни лек те је једино могуће решење подношење тужбе којом се оспорава законитост коначног правног акта. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијано решење укине, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев указује да је надлежност Комисије за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена строго ограничена на утврђивање ваљаности регистрације спорног назива домена, при чему се поступак пред судом може покренути истовремено или након одлуке донете од стране Комисије, те да суд мериторно решава спор.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијаног решења, правилно је судија појединац оспореним решењем од 02.03.2021. године одбацио тужбу тужиоца, на основу члана 26. став 1. тачка 2) Закона о управним споровима, налазећи да оспорени акт по својој садржини не представља акт против кога се, сагласно одредбама чл. 3. и 4. Закона о управним споровима, може покренути управни спор. Ово стога што у конкретној ситуацији, подносилац приговора је тужбом оспорио одлуку којом је у арбитражном поступку пред Комисијом за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије, решен спор о праву на коришћење домена између регистранта домена (овде тужиоца) и носиоца права на жиг. Надлежност за овакво решавање спора утврђена је сагласно одредби члана 7. Правилника, односно сматра се прихваћеном од стране регистранта самом регистрацијом домена, прихватањем општих услова о регистрацији назива националних интернет домена, док друга страна, која претендује на спорни домен, прихвата надлежност покретањем поступка, односно самим подношењем тужбе Комисији за решавање спорова при Привредној комори Србије. Имајући у виду наведено, Управни суд је оценио да је судија појединац приликом доношења побијаног решења правилно закључио да је оспорена одлука донета у арбитражном поступку пред Комисијом за решавање спорова при Привредној комори Србије, због чега се одлучивање арбитражног већа не може сматрати одлучивањем државног органа или организације која врши јавна овлашћења, јер се ради о одлуци арбитражног већа кога су странке у спору добровољно изабрале да им непристрасно реши спор.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни суд налази да су основани наводи захтева да су побијаним решењем повређена правила поступка.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима је прописано: да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1); да у управном спору суд одлучује и о

законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2); да суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3).

У члану 4. истог закона је прописано да управни акт, у смислу овог закона, јесте појединачни правни акт којим надлежни орган непосредном применом прописа, решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари.

Правилником о поступку за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена („Службени гласник РС“ бр. 31/11, 24/12, 67/14, 61/16 и 74/19) прописано је: да овај правилник уређује правила поступка за решавање спорова поводом регистрације назива националног интернет домена, пред специјализованим сталним телом формираним при Привредној комори Србије (члан 1. став 1); националним интернет доменама у смислу овог правилника сматрају се .рс и .срб називи домена (члан 1. став 2). Комисија за решавање спорова има Листу арбитрара коју утврђује Управни одбор коморе на предлог Регистра националног Интернет домена Србије (члан 4. став 1); арбитар може бити свако пословно способно физичко лице које је држављанин Републике Србије, има пребивалиште у Републици Србији и има одговарајућа знања и способности из области Интернета, система Интернет домена, прописа из области заштите интелектуалне својине и решавања спорова у области Интернет домена (члан 4. став 2); да је листа арбитрара, са подацима о њиховим стручним квалификацијама, јавно доступна на веб – страницама Коморе и Регистра (члан 4. став 3).

Одредбама чл. 5-26. истог Правилника, прописан је поступак за решавање спорова, при чему је чланом 8. прописано да спорове поводом регистрације назива националног интернет домена решава трочлано арбитражно веће. Арбитражно веће сагласно члану 27. Правилника доноси коначну одлуку којом одлучује о захтеву тужиоца, која је коначна и против ње нема места жалби (члан 31. став 1. Правилника).

Чланом 57. Закона о арбитражи („Службени гласник РС“, бр. 46/2006), прописано је да тужба за поништај може да се поднесе само против домаће арбитражне одлуке. Домаћа арбитражна одлука је одлука која је донета у унутрашњој или међународној арбитражи у Републици. За одлучивање о тужби за поништај месно је надлежан суд места арбитраже. Према члану 59. став 1. истог закона, тужба за поништај арбитражне одлуке може да се поднесе у року од три месеца од дана када је тужилац примио арбитражну одлуку, док је одредбом члана 61. наведеног закона, прописано да се на поступак по тужби за поништај арбитражне одлуке примењују се одредбе закона који уређује парнични поступак.

Чланом 17. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 (Одлука Уставног суда), 74/2013 (Одлука Уставног суда), 55/2014, 87/2018, 18/2020, 10/2023 (други закон)), прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази на своју стварну надлежност, а чланом 20. став 1. истог закона, да ће по правноснажности решења којим се огласио ненадлежним (чл. 17. и 19), суд да уступи предмет надлежном суду.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилно је становиште Управног суда у оспореном решењу да оспорени акт – Одлука Комисије за решавање спорова поводом регистрације назива националних интернет домена при Привредној комори Србије ТД-2/20 од 10.02.2021. године, по својој правној природи не представља

акт против кога се, сагласно одредбама чл. 3. и 4. Закона о управним споровима, може покренути управни спор. Међутим, не могу се прихватити разлози из побијаног решења да нису од утицаја наводи приговора о томе да у образложењу решења судије појединца није наведено који је суд надлежан за поступање. Ово стога што је одредбама члана 3. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима, на које се позива Управни суд и у образложењу побијане одлуке, прописано да суд у управном спору одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је прописана другачија судска заштита, као и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није прописана другачија судска заштита. У оба случаја нужно је дати разлоге да ли је код коначног управног акта (члан 3. став 1. ЗУС-а) и код коначног појединачног акта (члан 3. став 2. ЗУС-а) предвиђена другачија судска заштита и која. Ово је битно, јер по чл. 17. став 1. и 20. став 1. ЗПП постоји обавеза суда да пази на своју стварну надлежност и да по правноснажности решења о оглашавању ненадлежним достави предмет надлежном суду.

Како су изостали разлози судије појединца о томе да ли је у конкретном случају предвиђена другачија судска надлежност, овај навод приговора посебно веће Управног суда није правилно оценило, то је Врховни суд нашао да је основан захтев за преиспитивање судске одлуке и укинуо је оспорено решење, јер је учињена повреда од утицаја на правилност одлуке посебног већа Управног суда, а тиме и на правилност одлуке судије појединца.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да се у овом делу не могу прихватити као правилни и на закону засновани разлози побијаног решења, па је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку оцени да ли одлучивање у овој правној ствари спада у судску надлежност и ког суда и у зависности од тога донесе нову одлуку о приговору тужиоца.

Врховни суд није одлучивао о захтеву противне странке за накнаду трошкова. Ово стога што овом пресудом није окончан поступак, већ је захтев уважен, побијано решење Управног суда укинато и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, па ће се о трошковима поступка поводом правног лека одлучити у коначној одлуци на основу одредбе члана 165. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 06.10.2023. године, Узп 228/2021

Записничар,
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија,
Јелена Ивановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић